
Şehrin Öte Yakasından Gelen Adam

Senai DEMİRCİ

Şimdi bir adam gelse şehre, uğrasa loş odalarına bir evin. Bir çocuğun hayret bakışlarını indirse gözlerimize Sönmeden ateşli hayretleri. Yılmadan delici bakışları. Bizi kendimize bin sürpriz diye tanıtırsa.

Bebeğin çığlıkla başladığı başlamaların sırrını fısıldasa bize. Dese ki: “Dokunduğun her şey O’nun adına. “Damağının suya değmesi, suyun damağına gelmesi O’nun rahmetiyle. “Dudağının dudağına değmesi O’nun ismiyle...”

Halimiz bir inci sözün elçiliğinde “bismillah” dese.

Başlamaların hepsine Allah adına bir devrim diye başlasak.

Bir dağda bir kardelenin çıkışını devrim bilesek.

Bir daldan bir yaprağın düşüşünü devrim görsek.

Bir dudağına bir hecenin tutunuşuna devrim desek.

Bir nefese bir sesin dolanışını devrim diye haykırırsak.

Her şeyin her defasında hiçten yoktan sebepsiz başladığına tanık olsak.

Hep başlasak, hep başlasak...

Hep başlamalarda olduğumuzu bilesek.

Yeni baştan taşınırsak “Bismillah”ın eşliğine.

Biz dahi başta ona başlasak...

Şimdi bir adam gelse şehre,
yeniden baksa kutlu bakışlara susamış sokaklara.
Ölüler ağırlayan mezarlar.
Unutturduklarıyla utanan soğuk taşlar.
Ayaklar altında ezilmiş tohumlar.
Toz olmuş kemikler gibi ağaçlar...
Kuru dal uçlarına sürgün edilmiş ümitler...
Kara toprağına uzatılmış taze tenler.

Ayrılık uçurumlarına savrulup solmuş gül yüzlüler.

Yarım kalmış sevdalar.

Kırık dökük hecelerde saklı aşklar.

O adamın Sözler’iyle...

Bin diriliş türküsü oluverse, bir haşır sözüne dönüşüverse.

Dal uçlarında tomurcuklar gibi patlasa sonsuz özlemlerin.

Gelincikler gibi yüzü kanlansa paslı kederlerin.

Kan kırmızı mahcupluklar bulaşsa yüzüne ölü kızların.

Bir daha bir daha seyretsek İbrahim’in [as] kuşlarının yaprak yaprak geri dönüşünü.

Bir daha, bir daha dirilmeye bin bahar kadar emin olsak, İbrahim’ce mutmain olsa yaralı kalplerimiz.

Dal uçlarına çiçek çiçek tebessüm asılıverse.

Baharı giyinen yeryüzü bir Duha ayetini seslendirir:

Rabbin seni terk etmedi, etmeyecek

Rabbin sana darılmadı, darılmayacak

Bundan sonra ne gelirse başına, bundan öncekilerden güzel olacak.

Şimdi bir adam gelse şehre, unutulmuş köşelerine uğrasa evlerin.

Mahzun ve asil bir kadın.

Anne.

Sınanmanın en zoru evladının ölümüyle.
Kan çanağı gözlerinden ateşli yaşlar düşürürken göğsüne.
Baldıran zehri çaresizliği yudumlarken kederler içinde.
Suskun duvarlardan, aldırışsız kahkahalardan, zoraki başsağlıklarından yüreği boş dönerken.
“vildanunmuhalledün...” müjdesini fısıldasa adam.
Cennet saraylarından haber verse.
Bir teselli yağmuru iniverse ana yüreklerine...

Şimdi bir adam gelse şehre, tutsa ölüme yürüyen ihtiyarların elinden.
Gölgelerin gövdeleri aştığı ikindi hüzünlerinden parlıtlı ümitler devşirse.
Yangın yeri ahir zaman akşamlarına sevinç pırıltıları düşürse.
Yakıp kavuran pişmanlıkların dudağına pınar suyu değdirse.
“Ah keşke...” lerle felç olmuş ümitleri yeniden yürütse.
Yüz üstü düşmüş özlemlere gülümsese.
Hayranlık umdukları gözlerden aşağılanmalar yaşlı kadınların yüreğine su serpse.
Cam kırığı sözler ağızlarda beklesirken, sussan acıtır, konuşsan kanatır kederleri bir bir dile gelse
“Halık-ı Rahîm” diye başlasa söze...
Hep Rahman hep Rahim Allah'ın adıyla...
Sonsuz rahmeti, bitimsiz merhameti ümit nehri gibi avuçlayıp serpse ihtiyarların yüreğine.
Rahmanî umutlar döşese kabre giden patika yollar üzerine..

Şimdi bir adam gelse şehre, telaşlı koridorları adımlasa Teselli arayan çaresizler.
“Neden ben, neden ben!” diye hırçın sorular soran devasız gençler.
Nefesi daralmış, yüreği sıkışmış, güneşi unutmuş dertliler.
Huzuru her sabah yeniden kanayan, hüznü çıban gibi çoğalan.
Hastalar, hastalar, hastalar.
İlaçların kâr etmediği, yoğun bakımların göremediği, operasyonların onaramadığı yaraları varken hastaların.

Şehre bir adam gelse.
Bir tatlı kelam etse: “Ey biçare hasta! Merak etme, sabret. Senin hastalığın sana dert değil, derman... Ömrün bir sermayedir, gidiyor. Meyvesi bulunmazsa zayi olur. Hastalık ömrünün dal uçlarına ebedi meyveler takıyor.”
Sonra hastalığın hüznü sarı güller gibi pencerelelerden sarksa...
Sonra bitkin tebessümleri dertlilerin serin pınarlar gibi aksa...

Bir adam gelse şehre, bizi Kitab'la tanıştırsa...
Terk ettiğimiz, uzak köşelere bıraktığımız, susturduğumuz.
Tedavülden kalkmış para muamelesi yaptığımız, miadı dolmuş ilaç yerine koyduğumuz,
Unuttuğumuz Kitab'ı ateşli bir haber gibi sokuverse gündemimize.
Sözlerin en sıcağına dokundursa dilimizi.
Yüreğimizi yatırsa vahyin ırmağına.
Sesten serinliklere daldırsa yüreğimizi.
Güneş karşısında nazenin yaprakları
İbrahim tenini seyredencesine seyrettirse.

Ateşler içinde serin ve selamette olmanın muciz-
esine tanık etse dal uçlarını.

Taş kadar katı, taştan da katı kalplere bir Musa asâsı
dokundursa.

İpek gibi kök ve damarların dokunuşuyla katılığını
terk eden taşlardan utandırır katı kalplerimizi.

Bir aşk hikayesi okusa taşların yüzünden; taşların
da kalbini gösterse kalbimize.

Dese ki, güya bir âşık gibi taşlar; o lâtif ve güzellerin
temasıyla kalbini parçalıyor, yollarında toprak
oluyor.

Yüzümüz kızarsa, anlamak için geç kaldığımızı
yansak "Biz Uhud'a severiz, Uhud bizi sever" diye
taşlara aşk yükleyen Peygamber sözünü.

Bir adam gelse şehre; bize bir Peygamber anlatsa...
Uzakta kalmış değil, şimdi burada aramızda bir
peygamber.

Soğuk değil sıcak:

Taze peygamber nefhaları taşısa şehre.

Yunus'ca yakarıların denizine atsa kalbimizi
hemen şimdi.

Eyyub'ca yaraların tenine taşısa yakarılarımızı
hemen şimdi.

İbrahim'ce kurtuluşların serinliğine fırlatsa yangın-
larımızı hemen şimdi.

Musa ile Hızır'a yoldaş eylese itirazlarımızın hepsini
hemen şimdi.

Yusuf'ca rüyaların müjdesine sarıverse terk edilmiş-
liklerimizi.

İsa'ca bir merhametin yüreğinde eritse hoyrat-
lıklarımızı hemen şimdi.

Gelse adam...

Gelse ve

Tutsa elimizden "asr-ı Saadet'e,
Ceziretül Arab"a götürse bizi hemen.

Onu vazife başında görsek:

Görsek ki, O'nun bakışıyla matemler sustu,
varlık şevke boğuldu.

Birbirine yabancı ve düşman görünen varlıklar,
O'nun nuruyla, dost ve kardeş oldu.

Suskun ve dilsiz taşlar pürneşe söz oldu.

Korkunç, dipsiz deniz gökler mavi tebessümlere
durdu

Yetimler gibi boynu bükük dağların yüzü güldü.

Sevildi, sevilir oldu, sevildiğini bilen oldu.

Yüzleri soluk, nefesi kesik hastalar gibi yıldızlar şiir
olup iniverdi göğümüze.

Ve böyle böyle...
Böyle böyle...
Aramızda bilsek Allah'ın Elçisi'ni.
Aramızda...
Bir gül tebessümünce diri.
Bir yağmur damlasınca duru.
Reşha Reşha indirse Peygamberce bakışı şehre...
Can kulağımıza değdirse sözlerini...

Bir adam gelse şehre...
Öte yakasından şehrin..
Sarı çiçeklerle sohbet edecek kadar hisli...
Bir gülün soluşuna ağlayan.
Şefkatli.
Karıncalarla sofrada arkadaş.
Dağ başlarını, ağaç dallarını mekân tutmuş
münzevi.
Üveyiklerin hatırını soran, sinek kanadı inceliğinden
ders alan öğrenci.
Gelse şehrin bu yakasına...
Bir delikanlının tereddütlerini ağırlasa avuçlarında.
Bir genç kızın uçarı hayallerine eğilse bakışlarıyla.
Dese ki,
Ey kavmim "Uyun Elçilere..."
"Sizden ücret istemeyenlere..."
İlle bizden olacaksın demeden gerçeği anlatanlara..

Taşlanmayı göze alarak koşsa meydanlara...
Soğuk mahpus duvarlarından sonsuz tefekkür
göğünü kucaklayan meyvelerle çıkıp gelse...
Canına kastedenlere de ebedi canlar sunan
tebessümüyle baksa gözlerimizin içine içine...
Şehrin öte yakasından bir adam gelse...

Şehrin öte yakasından gelen adam
Geldi çoktan.
Dudağında göklü sözlerin iksiriyle...
Yanında muhabbet kahramanlarının alın teriyle...
Yüreğinde Mevlana şiiiriyle,
Aklında Geylanî hikmetiyle,
Şirazlı Sadi'nin Molla Cami'nin aşkıyla,
Meleklerin "bilmeyiz biz; Sen bilirsin" edebiyiyle...
Şehrimize bir adam geldi.
Şehrin öte yakasından...

Keşke kavmi bilseydi...

Gönüller birbirine aksın, sofralar ruhlarımıza açılın diye güzel bu şehir.
